

Can Economics Value Human Survival? ~ An Interview With Graciela Chichilnisky

Climate change threatens human survival and the existing economic arrangements and values are directly responsible for this sad state of affairs, argues Graciela Chichilnisky, author of the Kyoto Protocol Carbon Market and a world authority on climate change, in the interview that follows. Moreover, Professor Chichilnisky thinks that a new global economy based on “green capitalism” is not only possible but absolutely essential for the future of the planet. Graciela Chichilnisky is Professor of Economics and of Statistics at Columbia University, Visiting Professor of Economics at Stanford, and co-founder

and CEO of Global Thermostat.

Marcus Rolle: Professor Chichilnisky, can you discuss what might be some of the long-term effects of climate change on global economic activity?

Graciela Chichilnisky: The effects of climate change on global economic activity are profound and widespread and can be counted in the trillions of dollars, including losses of property from flooding, droughts and fires and other catastrophic events such as typhoons and tornadoes that have become more intense, more frequent and more volatile due to a warmer atmosphere and hydrosphere, which contain more energy. Think of New York City with three Sandy Superstorms per year. Firms and schools will be closed for most of the year, the police will be out of action, there will be no electricity, cars will be floating in the streets, etc. In sum, New York will not be a working city. The effects are incalculable. But the problem is larger than the dollar value of storms and floods and weather events because of the hundreds of millions or billions of lives that are either ruined or lost and the incalculable damage done to our political and social institutions and structures that make up the fabric of human civilization.

MR: There are several studies indicating that global warming impacts adversely on productivity and impacts negatively on global GNP per capita. Aren't we throwing money around by not addressing global warming?

GC: Climate change will have indeed serious adverse effects on the economy and, in a recent OECD study, the value of losses of property in the world's leading cities alone are in the trillions of dollars, including those in Miami Florida and Shanghai China. So, in this sense, we are definitely throwing money around. In reality, however, the whole concept of GDP and of economic value that we use today is suspect and many expect it to change sometime soon. I do.

MR: Developing countries are most likely to absorb much of the losses caused by climate change. If so, how will this development impact on migration flows to developed countries?

GC: I believe that among the first and worst effects of climate change that we will witness will be massive migration movements of tens or even up to hundreds of millions of people from poor nations badly affected by climate change into rich nations and, subsequently, the manifestation of extremist political processes in the latter nations as a result of these migration waves. Indeed, the process has already started, and, the war in Syria, which caused the massive migration of over 1 million people into Europe, came in the aftermath of an unprecedented in terms of severity four-year drought that left millions desperate, with no jobs, food, or hope, forcing them in turn to flee for their lives. These unprecedented migration waves of refugees have already led, as I predicted in an earlier article, to political extremism both in Europe and the United States. Brexit is perhaps the most direct and explicit consequence of these developments, but there are others as well. We are witnessing the direct political consequences of radical extremism on the political stage in Europe and the United States right now. Climate change means that this pattern will continue and amplify and it can easily lead to the destruction of Western democratic values and of our most important governance institutions. This, in my view, is one of the most immediate, direct, dangerous and destructive effect of climate change as our entire social fabric and institutions, the very foundations of human societies as we know them, are at risk. All this can happen — and is in fact already happening very quickly —, and it can be, and probably will be, devastating to human societies. Humans will not disappear and become extinct without violence and conflicts and wars can be expected. Of course, most people have trouble imagining how this will develop as

the physical survival of some human groups is still likely, but not when it comes to human civilization itself if the trend continues and prevails. Think of the follow-up effect of the massive asteroid that is believed to have hit Mexico about 60 million years ago and to have led to the disappearance of the dinosaurs, which were a globally dominant species at the time as we are now. Massive dust clouds stopped sun rays and the earth's main source of energy. Millions perished. It is generally thought that the dinosaurs who could fly and overcame the lethal dust created by the impact of the asteroid are now still around and can be seen as birds, for example chickens. Will humans become the chickens of the future? Possibly.

MR: There are concerns among many analysts that rising temperatures will also likely contribute to increased human conflicts. Do you share this view?

GC: Indeed, climate and natural resources like water and oil are believed to have been in the past and are in the present the main source of human conflicts and wars.

MR: You have been arguing that the Bretton Woods institutions created after World War II have been major contributors to climate change. Can you elaborate a bit on this?

GC: The Bretton Woods institutions were created after World War II in order to replace war with international trade, and they have surely succeeded in this mission beyond anyone's dreams and expectations. In fact, I don't know if their lead proponent and creator, John Maynard Keynes, imagined that they would lead to over three times more growth of international trade than the increase in world's GDP since then. This is what is often called 'globalization' in the period of human history since 1945. However, the enormous success of the Bretton Woods institutions - the IMF, the World Bank, the WTO and others - while preventing another World War, have led to the global environmental crisis of our times. The current threats to the earth's atmosphere, to its bodies of water or hydrosphere, and to its biosphere, are almost a direct cause of the overwhelming increase in globalization and international trade that the Bretton Woods institutions facilitated and encouraged, and often enforced. My daughter Natasha Chichilnisky-Heal created the concept of 'permeable government' to explain the Bretton Woods institutions' direct effects in poor or developing nations and as a result the massive overexploitation of natural resources in those countries, overwhelmingly over-extracted for exports. She reported directly on the World Bank seating at the

table of the negotiations between Mongolia's government and the largest multinational resource company to force the signing of contracts with the largest copper mine in the world that is in Mongolia, a contract that resulted in putting the copper mine and its resources in the hands of the multinational company now led by the same World Bank official that immediately became the lead business executive. This should never have happened but, in reality, it occurs every day, every week and every month of every year, and is directly causing the great environmental crisis of our times. Low resource prices in international markets for petroleum, minerals and metals lead to more over-consumption in the rich nations, which house 20% of the world's population, and more poverty in the exporting nations, which house 80% of the world's population. Extreme inequality in the world economy is accepted now as one of the worse failures of capitalism - which is in many other ways a very successful system -, the source of most of the ongoing political instability and probably the cause of its ultimate change. The environmental crisis of our times and the extreme widespread poverty that has 1.3 billion people without access to electricity and indeed below the consumption level of basic needs and at the brink of survival, i.e., the extreme global inequality, are intimately connected and one cannot be resolved without resolving the other.

MR: One of your visions is the creation of a Green Global Economy. How can we create such economic arrangements and institutions, and what will it take to accomplish this task.

GC: We need to create global markets to protect the earth's water, the atmosphere and its biodiversity. This means putting limits on the use of water, of biodiversity and of the atmosphere to emit CO₂; the latter is required for what is called the *carbon market* which I designed and wrote into the United Nations Kyoto Protocol, which became international law in 2005. These three markets will limit the overuse of fundamental resources - which is mostly within rich nations or by consumers in rich nations - of three key resources on which human survival depends: (1) food, without which we cannot survive for more than a few weeks, (2) drinkable water, without which we cannot survive for more than a few days, and (3) breathable air, without which we cannot survive for more than a few minutes. Our economic systems are sufficiently out of date that they generally give zero value to all three necessities. Therefore, economic success today means optimizing GDP with zero value for the very resources on which human survival

depends. In other words, our economic success may lead directly to human extinction — and possibly will. The three markets I propose (one of which, the carbon market, is already international law) can change our outdated economic values since new market prices and a new GDP arise from those three markets for clean air, water, and biodiversity. Economic success can be then be redefined and aligned with human survival. It seems a natural idea and, in my view, it is necessary and is urgent to implement it now. It is possible, as some of these markets already exist, even though they need expansion and more organization.

MR: Does this mean that the new global economy will be a post-capitalist economy since new economic values will surface?

GC: Yes. Green capitalism is the word I tend to use. The key is the market prices and the new values that come from new markets where we trade 'privately produced global public goods' - the use of water bodies, atmospheric use and the use of biodiversity. These markets limit consumption (which comes mostly from the rich nations) and prominently and explicitly require appropriate distribution of property rights or use rights in favor of the poor, for efficient performance. I have written many articles and even published a book titled "Environmental Markets Equity and Efficiency" with G. Heal on this topic.

MR: Will the creation of an alternative global economy imply an end to growth?

GC: The measurement of GDP, and therefore the concept of GDP growth, will change with the introduction of the three new markets mentioned above. Subsequently, growth will have a different meaning, a different form, and will no longer mean the wanton and relentless destruction of environmental resources. So the creation of an alternative global economy does not mean the end of growth, since growth will continue redefined, although it does mean the end of growth as we know it today.

MR: Are you optimistic that the current political environment prevailing in the United States and much of Europe is conducive to combating effectively climate change and charting a new course of global economic activities that would be congruent with the needs of the environment and the urgent task of reducing and removing greenhouse gas emissions from the air?

GC: I am optimistic that it will happen, yes. But I am not optimistic about the timing and nobody knows whether we have already crossed the point of no return.

—
Graciela Chichilnisky is Professor of Economics and of Statistics at Columbia University, Visiting Professor of Economics at Stanford University, Founder and CEO of Global Thermostat, and the architect of the Kyoto Protocol Carbon Market.

See: www.chichilnisky.com

God wil het! Reizen in het spoor van de kruisvaarders

Abdij van Melk

De historische importantie van de Kruistochten die tussen de 11e en de 15e eeuw plaats vonden in Europa en het Midden-Oosten wordt in het huidige tijdperk doorgaans door Westerse historici en politici onderschat.

Lejo Siepe en Robert Mulder volgden enkele jaren geleden het spoor van de eerste Kruistocht en ontdekten dat met name in de Arabische wereld de herinneringen aan de Kruistochten nog altijd levendig zijn. In de hoofden van veel moslims is deze historische gebeurtenis actueler dan ooit. De islamitische wereld voelt zich bedreigd door het Westen. Het Westen voelt zich bedreigd door de islamitische wereld. Een geschiedenis herhaalt zich. Heden ten dage worden in zowel de christelijke stromingen als in de islam de geloofsstellingen weer betrokken, gebaseerd op oude mythen, sagen en legendes. Hebben de Kruistochten in dit verband meer dan een symbolische betekenis?

In dit reisverslag langs de route van de eerste Kruistocht hebben Lejo Siepe en Robert Mulder geprobeerd antwoord te vinden op de vraag of er sprake is van een nieuw vijandsbeeld gebaseerd op oude vooroordelen. De auteurs spraken in Europa en in het Midden Oosten met vooraanstaande historici, schrijvers, filosofen en geestelijken (onder andere Amos Oz, Amin Maalouf, Sadik Al Azm, Benjamin Kedar, Halil Berktaay) over de actuele invloed van de Kruistochten op onze moderne geschiedenis en de onverminderd voortdurende godsdienstige conflicten tussen moslims, joden en christenen.

Inhoudsopgave

[Hoofdstuk Een - Reizen in het spoor der kruisvaarders - Inleiding](#)

[Hoofdstuk Twee - Duitsland: de vijanden van God](#)

[Hoofdstuk Drie - Hongarije: de koning der boeken](#)

[Hoofdstuk Vier - De Balkan: een eeuwig strijdtoneel](#)

[Hoofdstuk Vijf - Bulgarije](#)

[Hoofdstuk Zes - Constantinopel: in het kamp van de vijand](#)

[Hoofdstuk Zeven - Nicaea en Dorylaeum: Sterf dan honden!](#)

[Hoofdstuk Acht - Cappadocië: De vlakte des doods](#)

[Hoofdstuk Negen - Antiochië: het verraad van het harnasmasker](#)

[Hoofdstuk Tien - Antiochië: een teken van God](#)

[Hoofdstuk Elf - Syrië: twee grote leiders voor een geweldig volk](#)

[Hoofdstuk Twaalf - Libanon: het land van ruines](#)

[Hoofdstuk Dertien - Israel: het land van belofte](#)

[Hoofdstuk Veertien - Jeruzalem: God wil het!](#)

David Satterthwaite & Cassidy Johnson ~ Ten Essentials For The New Urban Agenda In One Page

Ten concise points respond to the current draft of Habitat III's New Urban Agenda which is lengthy, dense and gives too little attention to the key roles of

local government and civil society.

Habitat III will seek global political commitment to making urban centres more sustainable, inclusive and resilient. But the latest draft of the [New Urban Agenda](#) - to be agreed at the summit - is long, impenetrable and gives little attention to urban governance. Frustrated by this unwieldy document, we have developed an alternative version of the New Urban Agenda - in one page.

Borrowing the format of the United Nations Office for Disaster Risk Reduction's [Ten Essentials for Making Cities Resilient \(PDF\)](#) these short and practical points provide national governments with clear direction for a workable outcome from Habitat III.

The text does not include many important goals. It seeks instead to push attention away from long lists that repeat commitments already made to the means by which these can be met.

Ahead of the [last negotiation meeting before the summit](#) we share these guidelines and are keen to hear comments.

Read more: <http://www.iied.org/ten-essentials-for-new-urban-agenda-one-page>

Henk A. Becker ~ De levensloop van een workaholic ~ Autobiografie

6 augustus 2018 - In alle rust is in zijn eigen studeerkamer overleden Prof.dr. Henk A. Becker (1933 - 2018)

Ten Geleide - Maart 2016

Er zijn vele vormen voor het weergeven van een levensloop. Voor deze biografie heb ik als rode draad het verloop van mijn leven vanaf de geboorte en het begin van mijn werkleven tot het laatste stadium van mijn loopbaan gekozen. Het samenstellen van deze biografie heeft plaatsgevonden als een variant op *'Sternstunden der Menschheit'* van Stephan Zweig. Telkens komt aan de orde welke effecten een *'major event'* in mijn leven heeft gehad. Verder is ervan uitgegaan dat de privacy van familieleden, vrienden en kennissen gewaarborgd moet worden. In verband hiermee is telkens wel een naam genoemd maar is verdere informatie over de invloeden vermeden.

2.Eerste levensjaren

Geboren ben ik op 30 mei 1933 in Greifswald aan de Oostzee. Mijn vader had de Duitse nationaliteit. Hij was doctor in de theoretische natuurkunde. Aan de Universiteit van Greifswald was hij verbonden als wetenschappelijk medewerker. Mijn moeder had van oorsprong de Nederlandse nationaliteit. Tot aan haar huwelijk had zij als secretaresse voor mijn Hollandse grootvader op zijn advocatenkantoor gewerkt. Een kleine twee jaar na mijn geboorte kwam mijn jongere broer ter wereld.

Toen ik vier jaar oud was verhuisde ons gezin naar Berlijn. Mijn vader ging werken voor Siemens. Wij gingen wonen in een appartement in Berlin-Siemensstad, een buitenwijk van de stad. Tegenover het appartementengebouw

stond een lagere school. Nadat ik de leerplichtige leeftijd had bereikt ben ik daar naar school gegaan.

Mijn vader was geen militair. Hij noemde in huiselijke kring Hitler *'der Wahnsinskandidat'*. De leden van ons gezin kregen van mijn vader te horen: 'één verkeerd woord en wij zitten me z'n allen in een concentratiekamp'. Deze dreiging heeft vooral mijn verblijf op de lagere school een krampachtig karakter gegeven.

Het was de tijd van de bombardementen op Berlijn. Meerdere keren per week ging 's nachts de sirene en daalden wij af naar de schuilkelder onder het flatgebouw. Overdag moesten de docenten en leerlingen van de lagere school vaak naar de schuilkelder vertrekken.

3.Evacuaties en migratie

Om de bombardementen op Berlijn te ontvluchten werden groepen bewoners regelmatig geëvacueerd naar andere delen van Duitsland. De eerste evacuatie van mijn moeder, mijzelf en mijn broer bracht ons naar Beieren. In het wijkje Unterau van Schledorf am Kochelsee woonden wij bij een boerengezin. Vriendelijke, gastvrije mensen. In Schledorf zat ik op de lagere school. Mijn Beierse medeleerlingen hadden de pest aan Duitsers uit het noorden van het land. Vaak kreeg ik te horen: *'Du Saubub du dreckiger'*. Als *'Saupreusz'* was ik een gehaat individu. Gelukkig bleef het bij uitschelden en kwamen er geen vechtpartijen. De tweede evacuatie vond plaats naar Bernstein, een dorp in de Neumark. Het dorp ligt ten Oosten van Berlijn, aan de andere kant van de Oder, in het huidige Polen. In de naburige stad Arnswalde heb ik nog enkele maanden op een gymnasium gezeten. Totdat het Russische leger oprukte. Mijn moeder besloot om niet samen met ons te vluchten omdat een schoonzuster van haar in een ziekenhuis in een naburige plaats lag. Zij mocht niet alleen worden achtergelaten. Mijn moeder nam de zorg voor de dochter van haar schoonzuster op zich.

Wij woonden in een voormalig pension. Een groot gebouw. Er verbleven tien dames uit Berlijn met hun kinderen. Toen de Russische militairen ons dorp binnen kwamen, gebeurde dat in golven. Telkens kregen wij gedurende een week met een nieuwe groep officieren te maken. Sommigen van hen gedroegen zich correct. Maar velen van hen gingen in de nacht volwassen vrouwen en zelfs meisjes verkrachten. In mijn geheugen hoor ik het jammeren en schreeuwen van de slachtoffers nog steeds duidelijk. Ook heb ik nog steeds duidelijk de vechtpartijen

en zelfs een poging tot zelfdoding voor ogen. Een vrouw probeerde schreeuwend van de tweede verdieping naar beneden op straat te springen. Ik zal deze herinneringen niet in detail gaan weergeven. Zulks om de lezers van deze biografie te sparen.

Mijn moeder heeft zich gelukkig aan de verkrachtingen kunnen onttrekken. Zij heeft bij gevaarlijke situaties van tevoren haar kunstgebit uit de mond genomen en zich met een open oude mond gepresenteerd. Met een hoofddoek en andere schamele kledingstukken heeft zij ervoor gezorgd dat zij er als een armoedig vrouwtje van diep in de tachtig uitzag.

Na enkele maanden mocht onze tante het ziekenhuis verlaten. Mijn moeder besloot toen om samen met haar twee zoons en de genezen tante plus haar dochter terug naar Berlijn te gaan. Dat lukte door een zware voettocht, onderbroken door een stuk treinreis. In de trein plunderden Russische militairen alles wat hen in de bagage van de vluchtelingen interesseerde.

Op een avond in het najaar van 1945 kwamen wij in het donker bij ons flatgebouw aan. In onze flat brandde licht en dat maakte ons optimistisch. Boven aangekomen zat er een nieuw naambord op de deur. Wij namen toen contact op met onze burens op dezelfde verdieping. Zij vertelden ons dat onze vader zomer 1945 in de flat zichzelf om het leven had gebracht. Hij was getuige geweest van de zware mishandeling door Russische militairen van een naaste collega van hem. De volgende dag zou hij aan de beurt komen om mishandeld te worden. Dat heeft hij niet afgewacht.

De volgende dag vertrokken de indringers uit onze flat om elders een woning te gaan kraken. Wij konden weer in onze eigen flat gaan wonen. Mijn moeder ging als secretaresse werken bij de Nederlandse Militaire Missie verbonden aan het *'Allied Control Council'*. In deze werkomgeving zag zij kans om de nodige documenten te bemachtigen voor onze tocht naar Nederland. Per trein en bus kwamen wij na enkele dagen aan in Wassenaar, waar haar vader met zijn tweede echtgenote woonde. Onze grootouders waren per brief op onze komst voorbereid en hadden zich bereid verklaard ons in huis te nemen.

4.Opleidingsjaren.

'Het is goed voor een mens om zijn juk in zijn jeugd te dragen'. Deze oude Hollandse spreuk pleegde mijn grootvader vaak naar voren te brengen. Ik kon

hem geen ongelijk geven. Er braken goed jaren voor ons aan. Uiteraard moesten om te beginnen mijn broer en ik zo snel mogelijk inburgeren. Mijn grootvader heeft ons enkele maanden van de straat gehouden want Duitsers waren in die tijd zeer gehaat. Hij gaf ons elke dag een dictee in het Nederlands. Die teksten gingen over Nederlandse geschiedenis, grammatica en aardrijkskunde. Na het corrigeren van de tekst gingen wij deze overschrijven. Er werd in huis alleen Nederlands gesproken. Deze aanpak had tot resultaat dat ik binnen ruim drie maanden redelijk goed Nederlands kon verstaan en praten.

Na enkele maanden werden mijn broer en ik als leerlingen ingeschreven bij de Christelijke MULO in Wassenaar. Wij gingen een normaal leven leiden. Na vier jaar lukte het mij in 1950 om een diploma te behalen. Op dat tijdstip kreeg ik te horen dat mijn grootvader aan een aantal ooms had verteld dat hij 'kleinzoons van niks' had. Die uitspraak heeft mij diep en blijvend geraakt. Vanaf het tijdstip van deze negatieve beoordeling ben ik verder als workaholic door het leven gegaan.

Ik ben meteen na mijn tijd als MULO-leerling aan een voltijds baan op een advocatenkantoor in Den Haag begonnen. Als jongste bediende. In de avonden heb ik een opleiding voor het staatsexamen HBS-A gevolgd. Tijdens de lessen voor die avondopleiding zat ik in de regel op de achterste bank in het klaslokaal. Om met mijn achterhoofd tegen de muur te kunnen bonken zodra ik dreigde in slaap te vallen. Binnen drie jaar, in 1953, heb ik het diploma HBS-A weten te behalen.

Hierna hebben mijn moeder en een oom aangeboden mijn studie aan een universiteit mogelijk te maken. Ik heb toen voor een studie in de rechten aan de Rijksuniversiteit Leiden gekozen. Dat betekende dat ik in Leiden op een kamer kon gaan wonen. Het betekende ook dat ik lid kon worden van het Leidsch Studenten Corps. Tijdens de groentijd was er een Commissie van Bijstand voor de groentjes. Op een avond stonden de leden van die commissie stomdronken op een tafel te schreeuwen. Een van de leden zwaaide wild met een wandelstok. Hij raakte mij met de ijzeren punt van die stok vlak boven een oog. Dit gedoe en vooral het bijna-ongeluk zijn voor mij kenmerkend voor het corpslidmaatschap geworden. Ik heb na de groentijd vele avonden op de sociëteit doorgebracht. Het stomdronken gebrul van heel wat corpsleden herinnerde mij sterk aan het wangedrag van de Russische militairen tijdens het eind van de oorlog. Om mij beter te kunnen verdedigen ben ik in Leiden een bokstraining gaan volgen. Toen ik die training had afgerond heb ik mij afgevraagd: 'vind ik dit leuk?'. Mijn antwoord was 'neen'. Toen heb ik het corps verlaten.

Overdag liep ik colleges in de rechtenfaculteit. Daarnaast volgde ik een cursus klassieke talen om mij op het staatsexamen Latijn en Grieks voor te bereiden. In het kader van de rechtenstudie heb ik een bijvak genomen in een vak waarvan ik nog niet eerder had gehoord: sociologie. Een docent van dit bijvak merkte ten aanzien van een werkstuk van mij op: 'Het lijkt wel alsof die Henk Becker al jaren sociologie studeert'. Toen heb ik besloten om de rechtenstudie vaarwel te zeggen en in 1955 naar de studie sociologie over te stappen.

In het tweede jaar van mijn sociologiestudie heb ik kennis mogen maken met een studente in deze discipline: Johanna Enzlin. Er volgden een verloving in 1957 en een huwelijk. In 1959. Ook heb ik destijds een baan als socioloog aanvaard bij een stafafdeling van het Ministerie van Maatschappelijk Werk. Ik werkte aan onderzoek naar niet-stedelijke gebieden. Destijds was Marga Kompé de eerste vrouwelijke minister in ons land.

Mijn werkplek was op het Binnenhof in Den Haag. Na mijn huwelijk ben ik samen met mijn echtgenote op Rapenburg 5/7 in Leiden als beheerdersechtpaar in een studentenhuus opgetreden. Met als specialisatie beleidssociologie ben ik in 1960 in de sociologie afgestuurd, cum laude.

Begin van mijn werkleven als afgestudeerde.

Na mijn afstuderen heb ik mijn baan bij het Ministerie van Maatschappelijk werk nog enkele jaren aangehouden. Mijn echtgenote en ik zijn naar Den Haag verhuisd. In de wijk Mariahoeve konden wij een flat huren op de eerste weede verdieping. In 1963 werd onze eerste dochter geboren: Johanna Elisabeth. De voornaam 'Elisabeth' was gebaseerd op de voornaam van de tweede echtgenote van mijn grootvader. In 1967 volgde de komst van de tweede dochter: Marie-Thérèse. In 1964 kreeg ik een baan aangeboden aan de Faculteit Sociologie van de Nederlandse Economische Hogeschool in Rotterdam. Als leeropdracht kreeg ik beleidssociologie. Wij verhuisden in 1966 naar Capelle aan den IJssel, waar wij tot 1969 hebben gewoond.

Wat wetenschap aangaat werd ik projectleider bij een relatief groot onderzoek. NEH had van de Rotterdamsche Bankvereniging een schenking ontvangen voor een verkenning van de professionalisering van management. Als resultaat van dit project verschenen in 1968 mijn proefschrift *Management als Beroep*. In dit boek behandelde ik kenmerken van de managers-groepering in sociologisch perspectief. In 1969 volgde *Opvolging van Managers*. Dit rapport bestond uit een

simulatie van enkele ontwikkelingen in de Nederlandse Managers-Groepering tussen 1960 en 1980. Daarnaast werden enkele verdere publicaties uitgebracht.

Op basis van de destijds beschikbare gegevens heb ik de loopbanen van managers in ons land in kaart gebracht. Ik heb nagegaan hoe de deskundigheid van managers systematisch wordt verhoogd. Management is als een beroep in wording weergegeven. Als een neo-professie in opkomst, naast klassieke professies zoals die van geneeskundigen of advocaten. Eind jaren zestig van de vorige eeuw vertoonde de neo-professie van managers nog niet duidelijk de problemen die pas later duidelijk zouden worden.

Welke problemen zijn na de jaren zestig van de vorige eeuw en in het begin van de huidige eeuw gaan optreden? 'All power corrupts, and absolute power corrupts absolutely'. Dit gezegde is pas na de jaren zestig van belang geworden voor het in kaart brengen van de professionalisering van management. Managers beschikken over veel macht, in vele gevallen zelfs over bijna absolute macht. Organen zoals raden van commissarissen houden toezicht op het gebruik van de macht, doch dit toezicht is in de regel beperkt. In onze tijd is protest ontstaan tegen het feit dat managers zich veelal relatief hoge salarissen en bonussen toekennen. De toenemende professionalisering maakt dit bespreekbaar en gaandeweg ontstaan morele regels. Een voorbeeld hiervan is de 'Balkenendenorm'. Dus de morele regel dat het salaris van een manager niet hoger mag zijn dan het salaris van de premier. Indien spanningen rond morele regels rond managers ten tijde van het geschreven worden van mijn dissertatie al voldoende waren opgetreden, had mijn dissertatie op meer waardering kunnen rekenen.

In 1969 verhuisden wij naar Doorn. Met die verhuizing hebben wij gewacht totdat onze oudste dochter haar zesde verjaardag nog samen met heel wat vriendinnetjes in Capelle aan den IJssel kon vieren. Ons huis in ligt sinds 1970 tegenover een tennisbaan in een wild stuk bos. In 2016 wonen wij nog steeds in het gezellige dorp op de Utrechtse Heuvelrug.

Professoraat

Kort na het plaatsvinden van mijn promotie heeft de Universiteit Utrecht belangstellenden uitgenodigd om naar twee professoraten in de sociologie te solliciteren. Een van deze professoraten had tot leeropdracht 'De sociologie, in het bijzonder de methodologie van het sociaal onderzoek'. Ik heb de moed

opgebracht om naar deze positie te solliciteren. Ik werd voor de positie aangenomen. Ik was toen 35 jaar oud.

Het ging om een nieuwe positie en mede daardoor was ik grotendeels vrij in het invullen van de leeropdracht. Om te beginnen heb ik besloten om een 'tripod' centraal te stellen. Ten eerste een inhoudelijke invulling. Ten tweede een methodische dimensie. Ten derde een meta-dimensie. Wat betreft de eerste dimensie van de driehoek heb ik voor een toespitsing binnen de sociologie op levenslopen, later op generaties. Gekozen. Methodisch heb ik mij gespecialiseerd in 'social impact assessment', een internationaal geïnstitutionaliseerde set van methoden en technieken om de consequenties van strategieën in kaart te brengen. Op meta-terrein heb ik mij op de geschiedenis van de sociologie en de state-of the-art van de discipline toegelegd.

Mijn werkplek werd een kamer op de dertiende verdieping van *Transitorium II*, een kantoortoren in de Uithof. De kamer lag aan de zuidzijde van het gebouw en bood een prachtig uitzicht over de landerijen met hier en daar al een ander gebouw van de universiteit. Deze kamer heb ik, met een korte onderbreking, gedurende dertig jaar mogen gebruiken.

Ik kwam te werken in de Sociale Faculteit, Vakgroep Planning en Beleid. De meeste collega's en medewerkers waren net als ik nieuw. Het aantal eerstejaars studenten in de sociologie lag in de eerste jaren boven de honderd. Ik heb in het begin colleges gegeven in het eerste studiejaar en in het doctoraal onderwijs.

Wat onderzoek aangaat heb ik een project uitgevoerd rond loopbanen van academici. In 1983 heb ik levenslopen en generaties tot centraal thema gekozen. Op het terrein van de 'social impact assessment' ging het met name om het verbeteren en toepassen van methoden. Vooral het *International Handbook of Social Impact Assessment* heeft internationaal belangstelling verworven. Ik was mede-redacteur van dit boek en heb ook tot de inhoud bijgedragen.

Qua geschiedenis van de discipline en haar state-of the art heb ik als mede-redacteur meegewerkt aan de bundel *What has Sociology Achieved ?*.

In 1994 ben ik benoemd tot Ridder in de Orde van de Nederlandse Leeuw, op basis van mijn werk in de sociologie en de door haar toegepaste methoden.

Doorwerken

In 1998 heb ik de leeftijd van 65 jaar bereikt. Na ingang van mijn emeritaat heb ik

mijn werk als socioloog voortgezet. In de eerste plaats door het voorbereiden en uitbrengen van publicaties ten aanzien van generaties. In de tweede plaats door het houden van lezingen, onder andere in het kader van HOVO: hoger onderwijs voor ouderen. Ten slotte heb ik informeel promovendi begeleid. Formeel was ik niet meer bevoegd tot het optreden als promotor.

Tot de publicaties behoort *Generaties van Geluksvogels en Pechvogels*. Dit in 2012 verschenen boek is als paperback en als e-book verschenen. Ik heb het een 'living document' gemaakt. Regelmatig verschijnen aanvullingen in de vorm van bonushoofdstukken, te lezen op de website van de uitgever: rozenbergquarterly.com/europe_generations. Van dit boek is ook een Engelse versie verschenen, eveneens als paperback en als e-book.

In 2016 werk ik nog aan het afronden van het project 'Generaties en de Toekomst van het Afstandswerken'. Een afstandswerker verricht arbeid op plek A en vervolgens komen de effecten van deze arbeid tot stand op plek B. Als voorbeeld noem ik een aantal gastcolleges die ik vanuit Utrecht heb gehouden op de Universiteit van Johannesburg in Zuid-Afrika. Binnen enkele minuten ben je als docent vergeten dat je tegen een glasplaat spreekt. Je ziet op het scherm de reacties van de studenten en daarop ga je vervolgens in. Ik had van tevoren handouts van mijn colleges gestuurd. In de Engelstalige vakliteratuur noemt men afstandswerkzaamheden 'Outsourcing'. Deze vormen van uitbesteding hebben al een lange geschiedenis.

In mijn project behandel ik veranderingen in het patroon van generaties als achtergronden. Daarbij ga ik uit van de formatieve periode in de levensloop. Tussen ongeveer het twaalfde en het tweeëntwintigste levensjaar zijn onder meer het niveau van de intelligentie en de geheugencapaciteit het hoogst uit de gehele levensloop. De formatieve periode is van bijzondere betekenis voor het analyseren van de cohorten die na 1985 zijn geboren. De leden van deze cohorten hebben de ICT-revolutie tijdens hun formatieve periode mogen meebelevén. De leden zijn mede door het gebruik van Internet in hun formatieve periode op grote schaal goed thuis geraakt in de Engelse taal. Het gaat om de cohorten die Generatie Y en Generatie Z vormen. Generaties schuiven op in het verloop van de tijd en ondergaan op die weg heel wat veranderingen. Een overtuigend beeld van deze verschuivingen vormt een tekening van een slang die een konijn heeft ingeslikt. Traag schuift het konijnenlichaam door de buik van de Python. Onderweg verandert het kadaver. Door meerdere konijnen door het slangenlichaam te laten

schuiven komt de dynamiek van het generatiepatroon duidelijker in beeld.

Mijn project analyseert in de eerste plaats afstandswerken in het onderwijs. Denk aan de topuniversiteiten die in het Engels internationaal onderwijs aanbieden. Nauw met het afstandsonderwijs verbonden is coaching op afstand. In de tweede plaats gaat het om afstandswerken in ondernemingen en administratieve organisaties. Vele jaren waren heel wat 'callcenters' in het Engels actief vanuit vooral China en India. Toen de afstandswerkers in deze landen steeds hogere lonen gingen afdwingen hebben afstandswerkers in landen in Oost-Europa hun functie overgenomen. Vooral Polen en Roemenië zijn hierin actief. Tal van ondernemingen in onder andere Nederland, Engeland en de Verenigde Staten hebben overeenkomsten gesloten met ondernemingen in Oost-Europa om voor hen te programmeren, boekhoudingen bij te houden en administraties te verzorgen. In 2016 zijn de lonen in de dienstverlenende ondernemingen gemiddeld 50% lager dan in de opdrachten verlenende landen.

In de derde plaats gaat het om afstandswerken in de gezondheidszorg. Denk aan de begeleiding op afstand van alleenwonende senioren. Ten vierde komt het bemensen van bewakingscamera's in beeld. Zo zijn er nog wel meer sectoren die afstandswerken vertonen.

Het lopende project analyseert ook de ontwikkelingen die in de komende jaren in de betrokken sectoren zijn te verwachten. Zullen loonsverhogingen in landen zoals Polen en Roemenië net als in het verleden in China en India het afstandswerken slopen? Zullen werkers in Ontwikkelingslanden overgaan tot afstandswerken in Ontwikkelde landen? De voortgang in het project kan worden gevolgd op de website van de uitgever van mijn boek uit 2012. Zie informatie over deze website eerder in deze biografie.

Op 9 januari 2016 verscheen in een Special van de NRC over generaties een artikel met als titel 'Het dertigersdilemma is geen aanstellerij'. In dit artikel treffen wij de volgende zin aan: 'In Nederland was het de socioloog Henk Becker die de term "generatie" groot maakte'. Een mooi compliment, maar het artikel suggereert ook dat ik een nogal vaag model zou hebben ontwikkeld. Om deze misvatting de wereld uit te helpen heb ik in NRC Next van 13 januari 2016 een artikel gepubliceerd met als titel 'Precies weergeven'. In dit artikel leg ik uit dat ik in mijn publicaties drie betekenissen van het begrip 'generatie' onderscheid. Ten eerste: beschrijvingen van meetresultaten. Plus theoretische en soortgelijke

verklaringen achter deze empirische teksten. Ten tweede: idealisaties van generaties. Dus onvermijdelijke globale typeringen en dergelijke om discussies in wetenschap en samenleving over generaties mogelijk te maken. Ten derde: het gebruik van de term 'generatie' in het algemeen spraakgebruik. Deze driedeling voorkomt dat men mij terecht van vaagheid in mijn publicaties over generaties zou kunnen betichten.

Terugblik

Wanneer ik terugblik op mijn levensloop dan vraagt om te beginnen de zelfdoding van mijn vader de aandacht. Na de dood van mijn vader is bekend geworden dat zijn door Russische militairen mishandelde collega na die mishandelingen is weggevoerd en dat sindsdien niets meer van die collega is vernomen. Achteraf gezien was het dus verstandig van mijn vader om tot zelfdoding over te gaan.

Kijk ik ook op andere punten terug in deze autobiografie op mijn leven, dan voert deze terugblik tot de constatering dat ik mij in deze tekst grotendeels tot mijn werkleven heb beperkt. Ik heb in de achter ons liggende jaren heel wat mogelijkheden gekregen om aan mijn werkleven positief inhoud te geven. Er hebben dus heel wat '*Sternstunden*' mijn levensweg gekruist en daarvan heb ik dankbaar gebruik gemaakt. De toespitsing op mijn werkleven als rode draad is mede ingegeven door de wens om het verhaal niet moeilijk leesbaar maken.

De terugblik op deze autobiografie maakt ook duidelijk dat ik vrijwel geheel ben voorbijgegaan aan mijn gezinsleven. Zulks om de nodige privacy te betrachten. Onbesproken is het verloop van mijn huwelijksleven gebleven. Terugblikkend vanuit 2016 verloopt ons huwelijksleven nu reeds meer dan 56 jaar gelukkig. Ik heb onze twee dochters wel genoemd maar verder onbesproken gelaten. Ook zijn onze twee kleinzonen, Sander en Thymo, buiten beeld gebleven. Ik laat op deze plek nu nog even weten, dat beide kleinzonen bezig zijn hun academische opleiding af te ronden.

Ook over mijn geloofsleven heb ik tot hiertoe gezwegen. Mijn opvoeding heeft mij indertijd in contact gebracht met het Lutherse en het Gereformeerde geloof. In de jaren vijftig heb ik belijdenis gedaan in de Nederlands Hervormde Kerk. Op dit moment ben ik lid van de Nederlandse Protestantenvbond. Een verhaal over mijn geloofsleven zou een afzonderlijke biografie vereisen.

Building Homes From Plastic Bricks! Waste Product Homes Are The Future.

What if things we throw away could be put right in a block maker, and turned into bricks? That's beginning to happen in multiple ways! From plastic bricks made of recycle waste to machines that crush boulders and rocks into liquid cement, and make bricks, there are great things on the horizon!

These blocks can be made in the same size as standard concrete blocks, though don't have the same weight-bearing capabilities. The blocks do have good acoustic and thermal insulation properties, which ByFusion says makes them ideal for use in road projects or fill-in building frames.

Read more: <http://www.offgridquest.com/construction-methods/Plastic-b>

**Native Politics in Broadcast Media
and Film | Native Peoples, Native
Politics || Radcliffe Institute**